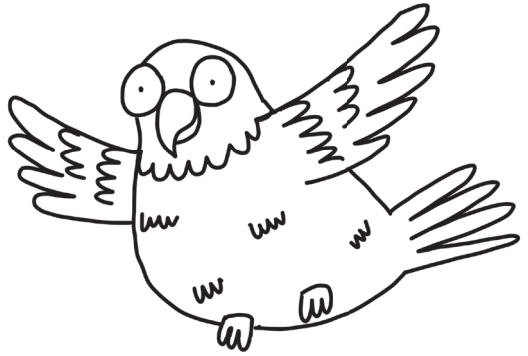

LANG GELEDEN

Het is lang geleden, 5000 voor Christus om precies te zijn, en het ziet er niet goed voor ons uit.

DAT BEN IK, DE HELD
VAN DIT VERHAAL.
IK BEN NIET
IN PANIEK.

Je vraagt je waarschijnlijk af wat ik hier doe. Mijn naam is Eliza en ik val van een zitbank af in een kunstmatige vulkaan die 7053 jaar geleden gaat uitbarsten en de hele mensheid van de aardbodem doet verdwijnen.

Mijn kleine broertje Johnnie is er slechter aan toe. Hij stikt half in een citroensnoepje en staat op het punt het op te hoesten, recht in het gezicht van de grootste pestkop van school: Sadie Treitertroel.

Johnnie staat voor drie gevaren:

LEVEND VERBRANDEN

+

STIKKEN

+

TOT MOES WORDEN GESLAGEN

=

DRIEVOUDIGE DREIGING

Je maakt je waarschijnlijk zorgen om ons. Je houdt waarschijnlijk je adem in terwijl je denkt: zullen ze niet in de dampen stikken, lang voordat ze levend verbranden?

Maar geen paniek – je moet nooit in paniek raken, echt nooit. Dat helpt niet. Dat heb ik door schade en schande geleerd, ver in de toekomst.

HET JAAR 2053 (VER IN DE TOEKOMST) HOE VOORKOM IK DAT IK IN PANIEK RAAK? (DE AKELIGE MANIER)

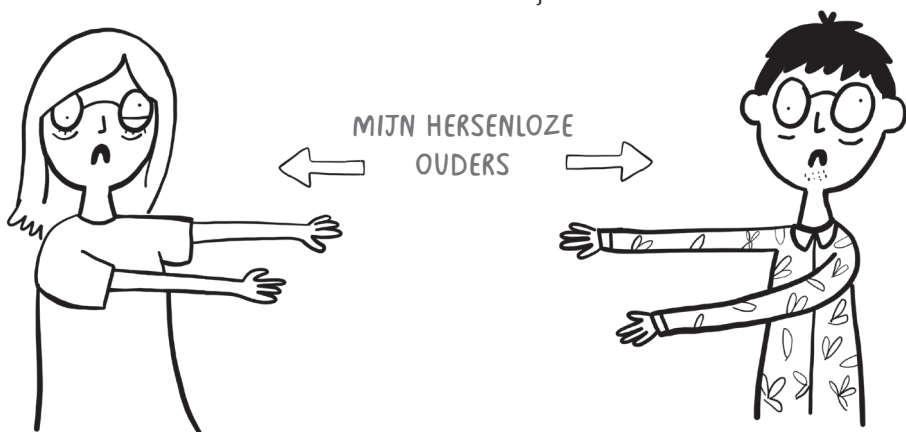
Vroeger maakte ik me altijd zorgen.

Toen gebeurde er iets in mijn leven, en al snel was me zorgen maken geen optie meer. Ik moest leren om me géén zorgen te maken.

Daar kun je alles over lezen in mijn vorige dagboek. Mijn uitgevers hebben er een boek van gemaakt dat *Help, waar zijn onze ouders* heet.

Daar staan alle gruwelijke details in. Je zou het eigenlijk moeten lezen. Of ik zou het hier kunnen samenvatten en je héél veel tijd kunnen besparen...

Een paar weken geleden werden mijn ouders ontvoerd door Noah, een gestoorde miljardair met een gigantische oogbol. Hij hackte hun hersenen met behulp van een computer en stuurde hen naar Mars, en dat was het moment waarop ik beseftte dat het geen zin had om je zorgen te maken, want slechte dingen gebeuren wel of ze gebeuren niet, dus je kunt net zo goed verdergaan met je eigen leven in plaats van je **zorgen te maken** of je ouders voor altijd **Hersenloze Robots** zullen blijven.

Ik weet dat de meeste ouders er weleens zo uitzien, maar mijn vader en moeder zagen er de hele tijd zo uit. Alsof ze naar een telefoon starden. Maar dan zonder telefoon.

Of je **zorgen te maken** of de man met de grote oogbol – Noah – hen ooit terug zou brengen.

DIT IS NOAH

DIT IS HET GROTE
OOG WAAR IK OVER
VERTELDE

Yep, alleen Noah.
Geen achternaam of zo.
Wees altijd op je hoede
voor mensen die maar
één naam hebben. Behalve
Jezus natuurlijk. En God.

Of je **zorgen te maken** of het gezicht van je irritant
geniale broertje ZAL WORDEN WEGGEVRETEN
DOOR EEN VAMPIERINKTVIS.

JOHNNIE
ZONDER
GEZICHT

Niet zo geniaal meer,
hè, broertje?

Oké, wacht even. Ik snap dat dit misschien allemaal een beetje gestoord en ontzettend verwarrend overkomt. Dit is een compleet nieuw dagboek en het ziet ernaar uit dat je niet van plan bent het eerste te gaan lezen, dus zal ik je een **SUPERSNELLE SAMENVATTING IN VIER PLAATJES** geven:

HIJ BOUWDE EEN RUIMTE-ARK
VOL MET BIOBOTDIEREN
(WAARONDER MIJN OUDERS).

NOAH PROBEERDE ZIJN RUIMTE-
ARK VOL BIOBOTDIEREN (WAAR-
ONDER MIJN OUDERS) MEE TE
NEMEN NAAR MARS.

JOHNNIE, MYRT EN IK VERNIETIGDEN NOAH,
REDDEN MIJN OUDERS EN STALEN ZIJN RUIMTE-
AUTO (IN DIE VOLGORDE EN GROTENDEELS
PER ONGELUK).

GEÏMPLAN-
TEERDE
MICROCHIP

LEGE RUIMTE WAAR DE
RUIMTE-ARK
ZICH BEVOND

Toen we *dát* allemaal hadden overleefd en weer terug op aarde waren, stopte ik gewoon met me zorgen maken.

Dat was geweldig.

Ongeveer een maand lang was het helemaal fantastico.

Nou ja, niet *helemáál* fantastico. Het is behoorlijk gruwelijk om een tienjarige te zijn in het jaar 2053 (de wc laat je ouders weten dat je niet genoeg vezels eet, op zakjes snoep staan foto's van dode mensen en het eten in de schoolkantine wordt in een laboratorium gemaakt). En trouwens, geen van mijn oude problemen was echt verdwenen.

Mijn gymleraar probeerde me nog steeds te vermoorden.

En mevrouw Crosse, mijn rekenjuf, was nog steeds boosaardig.

Ze is de eerste leerkracht ooit die kinderen een bijnaam geeft in plaats van andersom.

En wat nog erger was, was dat het waar was: ik had nog steeds geen vrienden.

MAAR dat is niet *mijn* schuld. Sadie Treitertroel, de ergste pestkop van de school, heeft het al sinds de peuterspeelzaal op me voorzien. Ze heeft gewoon een bloedhekel aan me. En als iemand anders tegen me praat, duwt Sadie hun hoofd in de toiletpot. Het is lastig om vrienden te maken wanneer dat elke keer gebeurt.

Gelukkig had ik Myrt. Ik weet het, het is tragisch – ik ben tien en mijn beste vriendin is een hond –, maar het is beter dan niets (ook al is Myrt vaak agressief en wil ze nog weleens bijten).¹

---

1 Iets heel belangrijks wat je over Myrt moet weten, is dat ze een vreselijke hekel heeft aan alles wat oranje is. Dan gaat ze door het lint. Dat komt door iets wat er gebeurd is toen ze nog een pup was en waar ik het niet over wil hebben, omdat het min of meer mijn schuld was.

Oké, als je het dan echt wilt weten... Toen ik heel klein was viel ik boven op Myrt terwijl ze naar die oude film *Op zoek naar Nemo* zat te kijken, en nu denken haar hersenen dat alles wat oranje is haar wil aanvallen. Dus valt zij als eerste aan.